

I. RESOLUTIONSRAM

1. Vilken är den gemensamma resolutionsnämndens funktion?

Den gemensamma resolutionsnämnden är resolutionsmyndighet för betydande banker och andra gränsöverskridande koncerner inom bankunionen. Den utgör tillsammans med nationella resolutionsmyndigheter den gemensamma resolutionsmekanismen. De nationella resolutionsmyndigheterna har en viktig roll inom bankunionen.

Den gemensamma resolutionsnämndens uppdrag är att säkerställa att banker som fallerar genomgår en ordnad resolution med så liten effekt som möjligt på realekonomin och de offentliga finanserna hos de medlemsstater som ingår i bankunionen.

Den gemensamma resolutionsnämnden är resolutionsmyndighet för

- ▶ banker som anses vara betydande eller beträffande vilka Europeiska centralbanken (ECB) har beslutat sig för att direkt utöva alla sina relevanta tillsynsbefogenheter, och
- ▶ andra gränsöverskridande koncerner där både moderbanken och minst en dotterbank har kontor i två olika medlemsstater som ingår i bankunionen.

Antalet banker som faller inom den gemensamma resolutionsnämndens direkta ansvarsområde kommer att ändras över tid, genom att nya banker inrättas och befintliga banker lämnar marknaden. En förteckning över banker inom den gemensamma resolutionsnämndens ansvarsområde offentliggörs på nämndens webbplats.

2. Vad är den gemensamma resolutionsmekanismen?

Den gemensamma resolutionsmekanismen ansvarar för resolution av alla banker i de medlemsstater som ingår i bankunionen.

Den gemensamma resolutionsmekanismen är en av grundpelarna i bankunionen, tillsammans med den gemensamma tillsynsmekanismen. Enligt den gemensamma resolutionsmekanismen har från och med januari 2016 centraliserat beslutsfattande för resolution anförtratts den gemensamma resolutionsnämnden, vars befogenheter härrör både från direktivet om inrättande av en ram för återhämtning och resolution av kreditinstitut och värdepappersföretag (direktiv 2014/59/EU – nedan kallat BRRD) och förordningen om den gemensamma resolutionsmekanismen (förordning (EU) 806/2014 – nedan kallad SRM-förordningen).

3. Vad är BRRD?

Syftet med BRRD är att banker som fallerar kan genomgå resolution på ett ordnat sätt utan avbrott i det finansiella systemet eller realekonomin, samtidigt som skattebetalarnas kostnader minimeras.

I stort sett är det fyra viktiga aspekter som regleras av BRRD: i) återhämtnings- och resolutionsplanering, ii) tidiga interventionsåtgärder från tillsynsmyndigheten, iii) användning av resolutionsverktyg och -befogenheter i händelse av en faktisk bankkonkurs och sist men inte minst iv) samarbete och samordning mellan nationella myndigheter.

4. Vad är SRM-förordningen? Hur förknippas den med den gemensamma tillsynsmekanismen?

SRM-förordningen antogs i juli 2014 för att skapa en integrerad ram för beslutsfattande för resolution i bankunionen, för att komplettera den gemensamma tillsynsmekanismen som har ett liknande ändamål för sin tillsyn. Den gemensamma resolutionsnämnden arbetar i nära samarbete med de nationella resolutionsmyndigheterna.

Med de nationella resolutionsmyndigheterna avses resolutionsmyndigheterna i de medlemsstater som ingår i bankunionen. De har befogenhet att genomföra resolutionsordningar som har antagits av den gemensamma resolutionsnämnden.

Den gemensamma resolutionsnämnden och de nationella resolutionsmyndigheterna ingår i ett nära samarbete med den gemensamma tillsynsmekanismen, Europeiska kommissionen, Europeiska unionens råd, Europaparlamentet samt andra europeiska och internationella myndigheter.

5. Vilka funktioner har nationella resolutionsmyndigheter i den gemensamma resolutionsmekanismen?

De nationella resolutionsmyndigheterna har det direkta ansvaret för samtliga banker som inte faller inom den gemensamma resolutionsnämndens direkta ansvarsområde. Om så är nödvändigt för att garantera en konsekvent hög resolutionsstandard kan den gemensamma resolutionsnämnden dock besluta att direkt utöva alla sina befogenheter beträffande banker som faller inom en nationell resolutionsmyndighets ursprungliga ansvarsområde. Så kan även ske på begäran av en nationell resolutionsmyndighet.

I SRM-förordningen anges att den gemensamma resolutionsnämnden är ansvarig för att den gemensamma resolutionsmekanismen fungerar på ett effektivt och enhetligt sätt. Den gemensamma resolutionsnämnden får utfärda allmänna instruktioner för de nationella resolutionsmyndigheterna och får utfärda varningar till en nationell resolutionsmyndighet, om nämnden anser att ett beslut som resolutionsmyndigheten i fråga har för avsikt att fatta inte är i överensstämmelse med SRM-förordningen eller med de allmänna instruktionerna från den gemensamma resolutionsnämnden.

Om en resolutionsåtgärd som utförs av en nationell resolutionsmyndighet kräver användning av den gemensamma resolutionsfonden är den gemensamma resolutionsnämnden dessutom ansvarig för antagandet av den bankens resolutionsordning.

De nationella resolutionsmyndigheterna har även en viktig roll vad gäller styrningen av den gemensamma resolutionsmekanismen. Om en bank som faller inom den gemensamma resolutionsnämndens ansvarsområde uppfyller villkoren för resolution kommer det vid nämndens verkställande möte, där det utöver nämnden även närvarar företrädare för de aktuella nationella resolutionsmyndigheterna, att antas en resolutionsordning, och de aktuella nationella resolutionsmyndigheterna kommer att genomföra ordningen.

6. Vad är en resolution av en bank?

Resolution innebär en omstrukturering av en bank genom ingripande från en resolutionsmyndighet som använder sig av resolutionsverktyg för att skydda allmänintresset, inbegripet kontinuitet för bankens kritiska funktioner, finansiell stabilitet och minsta möjliga kostnad för skattebetalarna.

Banker tillhandahåller centrala tjänster för medborgare, företag och ekonomin i stort. Med tanke på den mycket viktiga förmedlande roll som banker spelar i våra ekonomier måste bankers finansiella svårigheter lösas på ett ordnat, snabbt och effektivt sätt, för att undvika otillbörliga avbrott i bankverksamheten och resten av det finansiella systemet och den reala ekonomin. På grund av denna centrala roll som banker spelar, och i frånvaro av effektiva resolutionssystem, har myndigheter i det förflutna ofta ansett det vara nödvändigt att använda skattebetalarnas pengar för att återställa förtroendet för banksystemet och undvika större skada på systemnivå.

En resolutionsåtgärd måste vidtas endast då det anses vara nödvändigt för allmänintresset och endast när avveckling av banken enligt normala insolvensförfaranden inte i samma utsträckning skulle uppnå resolutionsmålen enligt definitionen i BRRD. I sådana fall ska resolutionsverktyg användas för att ingripa i en fallerande bank så att kontinuiteten för bankens kritiska finansiella och ekonomiska funktioner garanteras medan effekterna av bankens fallissemang på ekonomin och det finansiella systemet minimeras. Resolutionsordningen garanterar att en fallerande banks aktieägare och borgenärer kommer att bära förlusterna, i stället för skattebetalarna.

Det finns fyra resolutionsverktyg:

- ▶ **Försäljning av verksamhet** – möjliggör total eller partiell avyttring av en enhets tillgångar, skulder och/eller aktier till en privat köpare.
- ▶ **Brobank** – delar av eller alla tillgångar, skulder och/eller aktier överförs till en kontrollerad tillfällig enhet.
- ▶ **Avskiljande av tillgångar** – tillgångar kan överföras till en tillgångsförvaltningsenhet.
- ▶ **Skuldnedskrivning** – aktier och skulder kan skrivas ned och konverteras, så att bördan hamnar hos bankens aktieägare och borgenärer, i stället för hos allmänheten.

7. Vilka villkor måste uppfyllas för att en enhet ska få sättas i resolution?

Resolution av en bank inträffar när de aktuella myndigheterna konstaterar att

- ▶ banken fallerar eller sannolikt kommer att falla,
- ▶ det inte finns några tillsynsåtgärder eller åtgärder inom privat sektor som kan återställa bankens bärkraft inom rimlig tid, och
- ▶ resolution är nödvändigt för allmänintresset, dvs. resolutionsmålen skulle inte ha uppfyllts i samma utsträckning om banken skulle avvecklas enligt normala insolvensförfaranden.

8. Vem ansvarar för att fastställa huruvida dessa villkor uppfylls och vilka konsekvenser följer av ett sådant fastställande?

För bankunionen ska fallissemang eller sannolikt fallissemang fastställas av ECB (efter samråd med den gemensamma resolutionsnämnden). Den gemensamma resolutionsnämnden kan även komma att fastställa att en bank anses falla eller att det anses sannolikt att den kommer att falla om nämnden har informerat ECB om dess avsikt att göra så och ECB inte har reagerat inom tre dagar (artikel 18 i SRM-förordningen).

Den gemensamma resolutionsnämnden fastställer huruvida det inte finns några alternativa åtgärder genom vilka fallissemang skulle kunna undvikas och resolutionen är nödvändig för allmänintresset.

Den gemensamma resolutionsnämnden är den myndighet som ansvarar för bedömningen av allmänintresset. Om detta villkor inte uppfylls kommer fallissemang att behandlas på nationell nivå av de myndigheter som ansvarar för normala insolvensförfaranden.

9. Vad är skillnaden mellan resolution av en bank och normala insolvensförfaranden?

Det övergripande målet med resolutionsordningen enligt BRRD är att säkerställa att en bank kan genomgå snabb resolution på så sätt att den finansiella stabiliteten utsätts för minimal risk. Detta bör genomföras utan negativa effekter på den reala ekonomin och utan att behöva använda skattebetalarnas pengar för att stabilisera en fallerande bank (dvs. skuldnedskrivning i stället för undsättning). Resolutionsmål är mycket bredare än målen för normala insolvensförfaranden, vilka ofta fokuserar på borgenärens intressen och på att maximera värdet på konkursboet. Resolutionsordningen har som mål att garantera övergripande finansiell stabilitet. Inom denna ram försöker resolutionsmyndigheten även garantera att ingen borgenär får sämre villkor vid resolution än insolvens (testet "inte sämre villkor för borgenär").

10. Är normala insolvensförfaranden för banker harmoniserade på EU-nivå?

Insolvensförfarandena har inte harmoniserats på EU-nivå. Olika förfaranden och mål har fastställts på nationell nivå.

11. Vilka är de mål som eftersträvas med en resolution av en bank och som utgör underlag för resolutionsmyndighetens bedömning om huruvida en resolution har allmänintresse?

Vid användning av resolutionsverktyg och utövning av resolutionsbefogenheter ska den gemensamma resolutionsnämnden, och i förekommande fall de nationella resolutionsmyndigheterna, ta resolutionsmålen i beaktande och välja det eller de resolutionsverktyg och resolutionsbefogenheter som är bäst lämpade för att uppnå resolutionsmålen.

I BRRD och SRM-förordningen fastställs följande resolutionsmål:

- ▶ **Garanterar kontinuitet för kritiska funktioner.** Den gemensamma resolutionsnämnden identifierar huruvida banken utför några kritiska funktioner, vars avbrott skulle kunna ha en negativ påverkan på den reala ekonomin och den finansiella stabiliteten. Om så är fallet fastställer den gemensamma resolutionsnämnden vilken resolutionsåtgärd och vilket resolutionsverktyg som på ett effektivt sätt kan bevara dem.
- ▶ **Undvika betydande negativa effekter på den finansiella stabiliteten,** i synnerhet genom att förebygga spridningseffekter, inbegripet för marknadsinfrastrukturer, och genom att upprätthålla marknadsdisciplinen. Sådana effekter avser i första hand en situation där det finansiella systemet faktiskt eller eventuellt utsätts för ett avbrott som skulle kunna ge upphov till ett finansiellt nödläge som skulle kunna äventyra den ordnade funktionen, effektiviteten och integriteten avseende den inre marknaden eller ekonomin eller det finansiella systemet i en eller flera medlemsstater eller unionen som helhet.
- ▶ **Skydda allmänna medel** genom att minimera beroendet av extraordinärt offentligt finansiellt stöd.

- ▶ **Skydda insättare** som omfattas av direktivet om insättningsgarantisystem och investerare som omfattas av direktivet om system för ersättning till investerare.
- ▶ **Skydda kundmedel och kundtillgångar.**

I strävan efter att uppnå resolutionsmålen kommer den gemensamma resolutionsnämnden tillsammans med de nationella resolutionsmyndigheterna att försöka minimera resolutionskostnaderna och undvika värdeförstörelse såvida inte detta är nödvändigt för att uppnå resolutionsmålen.

Dessa resolutionsmål är av likvärdig betydelse, och resolutionsmyndigheter ska göra en lämplig avvägning mellan dem beroende på arten av och omständigheterna i varje enskilt fall.

För att genomföra en resolutionsåtgärd bör resolutionsmyndigheten beakta att den föreslagna resolutionsåtgärden för den bank det rör sig om är ett bättre alternativ för att uppnå resolutionsmålen jämfört med avveckling av enheten enligt normala insolvensförfaranden (artikel 18.5 i SRM-förordningen, även artikel 32.5 i BRRD).

12. Vad är skillnaden mellan skuldnedläggning och undsättning?

Med undsättning avses en situation då personer utöver aktieägare och borgenärer, som till exempel staten, räddar ett företag (som till exempel en bank) genom att skjuta till finansiella medel för att förhindra negativa konsekvenser för det finansiella systemet eller ekonomin som skulle vara en följd av det bolagets fallissemang.

En skuldnedskrivning, å andra sidan, inträffar när ett företags aktieägare och borgenärer bär bördan genom att en del av deras skuld skrivs av eller konverteras till aktiekapital. Detta garanterar att moraliska risker hanteras på ett korrekt sätt och innebär att användningen av skattebetalares pengar undviks.

Resolutionsmyndigheten försöker samtidigt garantera att ingen borgenär får sämre villkor vid resolution än vid insolvens (testet "inte sämre villkor för borgenär").

13. Vilka är de allmänna reglerna för resolution?

- ▶ Ett instituts aktieägare ska bära de första förlusterna.
- ▶ Borgenärer i samma klass behandlas likvärdigt, såvida det inte uttryckligen föreskrivs något annat i SRM-förordningen/BRRD.
- ▶ Inga borgenärer ska ådra sig större förluster än vad de skulle ha ådragit sig om banken hade avvecklats enligt normala insolvensförfaranden.
- ▶ Institutets borgenärer ska bära förluster efter aktieägarna, i enlighet med deras fordringars prioritetsordning enligt normala insolvensförfaranden, såvida det inte uttryckligen föreskrivs något annat i SRM-förordningen/BRRD.
- ▶ Institutets ledning och verkställande ledning måste bytas ut, utom då det anses vara nödvändigt att ha dem kvar i tjänst för att uppnå resolutionsmålen.
- ▶ Fysiska och juridiska personer görs civilrättsligt eller straffrättsligt ansvariga i enlighet med nationell rätt för att ett institut under resolution har fallerat.
- ▶ Garanterade insättningar skyddas till fullo. Enligt direktivet om insättningsgarantisystem är 100 000 euro en lämplig skyddsnivå och ska upprätthållas. Insättningar är garanterade per insättare per bank. Detta innebär att gränsen på 100 000 euro är tillämplig på alla sammanlagda konton vid samma bank. Insättare ska informeras om att insättningar under olika

varumärkesnamn vid samma bank inte omfattas separat. Insättningar gjorda av samma insättare vid olika banker åtnjuter dock alla separat skydd.

14. Vilken beslutsprocess tillämpas för att sätta en enhet i resolution?

Efter att den gemensamma resolutionsnämnden har fastställt att en bank uppfyller villkoren för resolution antar nämnden en resolutionsordning som ska avgöra vilket eller vilka resolutionsverktyg som ska användas och, vid behov, huruvida den gemensamma resolutionsfonden ska användas.

I de fall då resolutionsåtgärden inbegriper användning av den gemensamma resolutionsfonden eller beviljande av statligt stöd antas resolutionsordningen efter att kommissionen har fattat ett positivt eller villkorat beslut om huruvida ett sådant stöd är förenligt med den inre marknaden. De behöriga nationella resolutionsmyndigheterna deltar i hög grad i förberedelsen och antagandet av resolutionsordningen.

Så snart den gemensamma resolutionsnämnden har antagit en resolutionsordning skickas denna till Europeiska kommissionen. Ordningen får endast träda i kraft om inga invändningar framförs av kommissionen eller Europeiska unionens råd (rådet) inom 24 timmar. Om kommissionen stöder ordningen träder den i kraft. Om kommissionen däremot har invändningar mot vissa delar av ordningen ska den gemensamma resolutionsnämnden ändra den enligt dessa invändningar, varefter den godkänns och träder i kraft.

Alternativt kan kommissionen föreslå för rådet att det ska ha invändningar mot ordningen, antingen för att den saknar allmänintresse eller för att kräva en väsentlig ändring av användningen av den gemensamma resolutionsfonden. Om rådet har invändningar mot ordningen för att den saknar allmänintresse ska banken avvecklas på ett ordnat sätt i enlighet med gällande nationell rätt. Om rådet godkänner ändringen av användningen av den gemensamma resolutionsfonden ändrar den gemensamma resolutionsnämnden ordningen i enlighet med detta, varefter den godkänns och träder i kraft. Om rådet förkastar kommissionens förslag ska ordningen träda i kraft i dess ursprungliga form.

De aktuella nationella resolutionsmyndigheterna kommer att vidta nödvändiga åtgärder för att genomföra resolutionsordningen. Den gemensamma resolutionsnämnden kommer att övervaka genomförandet av resolutionsordningen av de relevanta nationella resolutionsmyndigheterna på nationell nivå, och om en nationell resolutionsmyndighet inte efterlever resolutionsordningen kan nämnden ge instruktioner direkt till banken under resolution.

15. Vilka är den gemensamma resolutionsnämndens och de nationella resolutionsmyndigheternas allmänna befogenheter för användning av resolutionsverktyg?

I artikel 63 i BRRD fastställs en förteckning över allmänna befogenheter som resolutionsmyndigheter måste ha för användning av resolutionsverktyg. Den minsta uppsättningen "centrala befogenheter" enligt BRRD är följande:

- ▶ Att få tillgång till uppgifter för att förbereda resolutionsåtgärder.
- ▶ Att ta kontroll över banker under resolution, med befogenhet att ersätta ledningen.
- ▶ Att utöva rättigheter och befogenheter som har tilldelats aktieägare och ledningsorganet.
- ▶ Att överföra aktier, rättigheter, tillgångar eller skulder.

- ▶ Att ändra löptiden för kvalificerade skulder och omvandla dem till aktier eller minska kapitalbeloppet.
- ▶ Att dra in eller minska det nominella antalet aktier eller andra ägarinstrument.

16. Vad är den gemensamma resolutionsfonden?

Finansieringsarrangemang för resolution krävs som en sista utväg, först efter det att aktieägare och borgenärer har tagit förluster. Den gemensamma resolutionsfonden inrättades specifikt av detta skäl. Den gemensamma resolutionsnämnden äger och förvaltar fonden. Nämnden får endast använda den gemensamma resolutionsfonden i syfte att säkerställa effektiv användning av resolutionsverktygen och utövande av resolutionsbefogenheterna. Den gemensamma resolutionsnämnden får använda den gemensamma resolutionsfonden för att täcka förluster eller rekapitalisera enheten, så snart bankens aktieägare och borgenärer har gett ett bidrag till förlustabsorbering eller rekapitalisering motsvarande ett belopp på minst 8 procent av de sammanlagda skulderna i banken, inklusive kapitalbasen. Den gemensamma resolutionsfonden består av nationella delar för en övergångsperiod om åtta år innan den blir fullständigt ömsesidig. Kapitalbasen byggs upp över tid, med bidrag från banksektorn som uppbringas på nationell nivå av de nationella resolutionsmyndigheterna.

Den gemensamma resolutionsfonden har en målnivå på minst 1 procent av beloppet av garanterade insättningar i alla kreditinstitut inom bankunionen fram till 31 december 2023. Från och med juli 2016 har ett totalt belopp på 10,8 miljarder euro samlats in i bidrag från nära 4 000 institut. Målstorleken för den gemensamma resolutionsfonden är dynamisk och kommer att förändras med beloppet av garanterade insättningar.

II. RESOLUTIONSPLANERING

En av den gemensamma resolutionsnämndens huvudsakliga uppgifter är att planera för resolution av banker för att säkerställa möjligheten till resolution. Syftet med resolutionsplaneringen är

- ▶ att åstadkomma en omfattande förståelse av bankerna och deras kritiska funktioner,
- ▶ att identifiera och bemöta varje hinder för möjligheten till resolution och
- ▶ att ha beredskap för resolution av banker om så är nödvändigt.

Processen för resolutionsplanering framgår i kapitlen i en resolutionsplan:

A. STRATEGISK AFFÄRSANALYS

I ett första steg utarbetas en detaljerad översikt över banken. I översikten beskrivs bankens struktur, finansiella situation, affärsmodell, kritiska funktioner, huvudsakliga affärsområden, interna och externa ömsesidiga beroenden och kritiska system och infrastruktur.

B. FÖREDRAGEN RESOLUTIONSSTRATEGI

Därefter bedöms vid en banks fallissemang huruvida resolutionsmålen bäst uppnås genom avveckling av banken enligt normala insolvensförfaranden eller genom resolution av banken. Om det blir det senare ska den föredragna resolutionsstrategin utarbetas, med användning av lämpliga resolutionsverktyg och -befogenheter.

C. FINANSIELL OCH DRIFTMÄSSIG KONTINUITET VID RESOLUTION

När resolutionsstrategin har fastställts utvärderas de nödvändiga finansiella och driftsmässiga förutsättningarna för att garantera kontinuitet vid resolution så att resolutionsmålen uppnås.

D. INFORMATIONS- OCH KOMMUNIKATIONSPLAN

Detta steg beskriver de operativa arrangemang och förfaranden som är nödvändiga för att ge resolutionsmyndigheter alla nödvändiga uppgifter och arrangemang för administrativa informationssystem, vilket kommer att garantera lämpliga, aktuella och korrekta uppgifter, i kombination med kommunikationsstrategin och resolutionsplanen.

E. SLUTSATS AV BEDÖMNINGEN AV MÖJLIGHETEN TILL RESOLUTION

I detta steg bedöms huruvida det finns hinder mot avveckling enligt normala insolvensförfaranden eller genom resolution av banken. I de fall då avveckling eller resolution inte är möjligt ska lämpliga åtgärder för att bemöta sådana hinder identifieras.

F. BANKENS SYNPUNKTER PÅ RESOLUTIONSPANEN

Banken har rätt att delge sina synpunkter vad gäller resolutionsplanen. Bankens synpunkter utgör en del av resolutionsplanen. Resolutionsplanen granskas och uppdateras vid behov minst en gång per år och efter varje avsevärd förändring som rör banken.

För mer information, läs den gemensamma resolutionsnämndens introduktion till resolutionsplanering.

III. RESOLUTIONSINSTRUMENT

A) SKULDNEDSKRIVNINGSVERTYGET

1. Vad är skuldnedskrivningsverket?

Vid skuldnedskrivning påförs förluster den fallerande bankens ägare och borgenärer. Skuldnedskrivningsverket åstadkommer förlustabsorbering genom att antingen konvertera skulden till ett kärnprimärkapitalinstrument, som till exempel en aktie, eller genom att skriva ned skuldens kapitalbas.

Skuldnedskrivning är ett centralt resolutionsverktyg inom EU:s ram för resolution av banker. Den möjliggör att en banks skulder till borgenärer skrivs ned eller konverteras till aktier.

Genom att ta i beaktande hur aktieägare och borgenärer skulle ådra sig förluster om en bank vore föremål för normala insolvensförfaranden minskar skuldnedskrivningen värdet och beloppet på en fallerad banks skulder. Därigenom undviks att skattebetalarna måste tillhandahålla medel för att täcka förlusterna och rekapitalisera banken.

Skuldnedskrivningsverket kan användas för att

- ▶ rekapitalisera ett institut som uppfyller villkoren för resolution i en utsträckning som är tillräcklig för att återställa dess möjligheter att uppfylla villkoren för auktorisation och att

fortsätta att bedriva de verksamheter för vilka det har auktoriserats, samt att bevara ett marknadsförtroende för institutet eller

- ▶ konvertera fordringar eller skuldinstrument till eget kapital eller minska kapitalbeloppet för dessa när de överförs till ett broinstitut (i syfte att tillhandahålla kapital åt broinstitutet) eller när de överförs inom ramen för verktyget för försäljning av verksamhet eller verktyget för avskiljande av tillgångar.

Skuldnedskrivningsverktygets tillämpningsområde

I SRM-förordningen/BRRD fastställs att skuldnedskrivningsverktyget kan tillämpas för alla skulder som inte uttryckligen undantagits från skuldnedskrivningens tillämpningsområde. Ett viktigt undantag är för garanterade insättningar, dvs. insättningar upp till det belopp som omfattas av ett insättningsgarantisystem. Det är därför de garanterade insättningarna är säkra vid resolution.

Följande skulder har uttryckligen undantagits:

- ▶ Garanterade insättningar, skulder från innehav av kundtillgångar eller kunders medel, där kunden skyddas enligt gällande insolvensrätt.
- ▶ Skulder som kommer av ett förvaltningsförhållande där förmånstagaren skyddas enligt gällande rätt.
- ▶ Skulder till andra finansinstitut (utanför den koncern som institutet under resolution tillhör) med en ursprunglig löptid på mindre än sju dagar.
- ▶ Skulder med en återstående löptid på mindre än sju dagar, till system för överföring av betalningar och värdepapper eller deras deltagare.
- ▶ Anställdas ersättning eller förmåner (utöver rörlig ersättning).
- ▶ Skulder till borgenärer inom affärs- eller handelssektorn gällande tillhandahållandet av kritiska varor eller tjänster.
- ▶ Skulder till skatte- och socialförsäkringsmyndigheter som är prioriterade enligt lag.
- ▶ Skulder från bidrag till insättningsgarantisystem.
- ▶ Skulder i den utsträckning som de är säkrade, inbegripet säkerställda obligationer och skulder för säkringsinstrument till utfärdaren av säkerställda obligationer.

Utöver förteckningen ovan över undantagna skulder fastställs i SRM-förordningen/BRRD att resolutionsmyndigheten under exceptionella omständigheter helt eller delvis får undanta vissa skulder från skuldnedskrivning, i de fall då

- ▶ det inte är möjligt att skriva ned skulden inom rimlig tid eller
- ▶ undantaget är nödvändigt och proportionellt för att lyckas upprätthålla kritiska funktioner och huvudsakliga affärsområden eller
- ▶ undantaget är nödvändigt och proportionellt för att undvika omfattande negativa effekter som skulle störa finansmarknadernas funktion, i synnerhet vad gäller insättningar från individer och mikroföretag samt små och medelstora företag eller
- ▶ nedskrivningen av skulden skulle åsamka större förluster för andra borgenärer än om skulden inte skulle skrivas ned.

B) VERKTYGET FÖR FÖRSÄLJNING AV VERKSAMHET

1. Vad är verktyget för försäljning av verksamhet?

Med verktyget för försäljning av verksamhet kan resolutionsmyndigheter sälja institutet (eller delar av dess verksamhet) till en eller flera köpare utan aktieägarnas samtycke. Resolutionsmyndigheten har befogenhet att överföra aktier eller andra ägarinstrument utfärdade av ett institut under resolution och alla eller några av dess tillgångar, rättigheter eller skulder till en köpare som inte är ett broinstitut. Verktyget för försäljning av verksamhet kan användas individuellt eller i kombination med andra verktyg. Såsom för alla resolutionsverktyg ska dess användning främja resolutionsmålen.

2. Vad händer med den kvarvarande enheten vid en partiell försäljning av verksamhet?

När verktyget för försäljning av verksamhet används för att överföra delar av tillgångar, rättigheter och skulder ska den resterande delen av enheten avvecklas enligt normala insolvensförfaranden. Detta ska slutföras inom rimlig tid.

C) BROINSTITUTVERKTYGET

1. Vad är broinstitutverktyget?

Broinstitutverktyget syftar till att upprätta en bank som kan avyttras (så att den fallerande bankens kritiska funktioner därmed bevaras) och att avskilja den från resten. Broinstitutverktyget kan användas för att upprätthålla bankens kritiska funktioner medan sökande pågår efter en utomstående köpare.

Verktyget möjliggör överföring av i) ägarinstrument utfärdade av ett eller flera institut under resolution eller ii) alla eller några tillgångar, rättigheter eller skulder från ett eller flera institut under resolution till ett broinstitut.

Ett tillfälligt broinstitut (även kallat en brobank) skapas, och under upp till två år kommer kritiska funktioner att upprätthållas fram till att en försäljning till en privat köpare kan slutföras. Varje resterande del av banken som inte har sålts avvecklas då på ett ordnat sätt.

2. Vem kommer att bli ägare till broinstitutet?

Broinstitutet ägs helt eller delvis av en eller flera offentliga myndigheter och kontrolleras av resolutionsmyndigheten.

D) VERKTYGET FÖR AVSKILJANDE AV TILLGÅNGAR – TILLGÅNGSFÖRVALTNINGSENHET

1. Vad är verktyget för avskiljande av tillgångar?

Verktyget för avskiljande av tillgångar används för att överföra tillgångar och skulder till en separat tillgångsförvaltningsenhet. Denna skapas tillfälligt för att ta emot tillgångar, rättigheter och skulder från ett eller flera institut under resolution eller ett broinstitut. Dessa förvaltas av tillgångsförvaltningsenheten i syfte att maximera deras värde inför en slutlig försäljning eller en ordnad avveckling.

Verktyget för avskiljande av tillgångar ska alltid användas tillsammans med ett annat resolutionsverktyg (försäljning av verksamhet, broinstitut och/eller skuldnedskrivning).

2. Vem kommer att bli ägare till tillgångsförvaltningsenheten?

Tillgångsförvaltningsenheten ägs helt eller delvis av en eller flera offentliga myndigheter, som kan inbegripa resolutionsmyndigheten eller finansieringsarrangemangen för resolution.

I linje med resolutionsmyndighetens allmänna befogenheter att ta över aktieägares rättigheter kan överföringen äga rum utan samtycke från aktieägarna i institutet under resolution eller någon tredje part, och utan att eventuella förfarandekrav enligt bolags- eller värdepappersrätten iakttas.

Tillgångsförvaltningsenheten ska bedriva verksamhet under resolutionsmyndighetens kontroll och enligt följande bestämmelser: i) resolutionsmyndigheten godkänner innehållet i tillgångsförvaltningsenhetens stadgar, ii) resolutionsmyndigheten antingen utser eller godkänner tillgångsförvaltningsenhetens ledningsorgan, iii) resolutionsmyndigheten godkänner ersättningen till medlemmar i ledningsorganet och bestämmer deras lämpliga ansvarsområden och iv) resolutionsmyndigheten godkänner tillgångsförvaltningsenhetens strategi och riskprofil.

3. Vilken typ av tillgångar kommer att överföras till tillgångsförvaltningsenheten?

I artikel 42.5 i BRRD fastställs att resolutionsmyndigheten får använda befogenheten för avskiljande av tillgångar för att överföra tillgångar, rättigheter och skulder i endast ett av följande tre scenarier:

1. Marknaden för de tillgångarna är sådan att likvidation av dem genom normala insolvensförfaranden skulle kunna ha en negativ effekt på en eller flera finansmarknader.
2. Överföringen är nödvändig för att säkerställa att institutet under resolution eller broinstitutet fungerar ordentligt.
3. Överföringen är nödvändig för att maximera behållningen efter likvidation.

4. Hur kommer tillgångsförvaltningsenheten att finansieras?

Tillgångsförvaltningsenhetens finansieringsstruktur kommer att bero på värdet på och egenskaperna hos de tillgångar som överförs. Vid kombination med skuldnedskrivningsverktyget ska en försiktig uppskattning av en tillgångsförvaltningsenhetens kapitalbehov tas i beaktande vid fastställande av beloppet på skuldnedskrivningen. All ersättning som betalats av tillgångsförvaltningsenheten vad gäller de tillgångar, rättigheter eller skulder som överförs direkt från institutet under resolution får betalas i form av en skuld som utfärdats av tillgångsförvaltningsenheten.